

[Justitsministeren.]

Det fremsatte lovforslag kan ikke betegnes som nogen gennemgribende ændring i de gældende regler om hyrevogne. Som det fremhæves i bemærkningerne, er der alene tale om at genindføre en adgang, der bestod før den 1. juli 1955 for kommunalbestyrelserne til at fastsætte takster for kørsel ikke alene for droscher, men også for andre til erhvervsmæssig personbefordring godkendte biler.

Som der er redegjort for i motiverne til forslaget, er der siden gennemførelsen af de nye regler i 1955 indtruffet en ny udvikling inden for hyrevognserhvervet, og det er mit håb, at en gennemførelse af lovudkastet vil sætte bom for de ubehageligste former for misbrug med hensyn til taksterne for hyrevognskørsel, som denne udvikling kan danne grobund for.

Jeg skal herved anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forbud mod visse fyrværkeriartikler*.

Som det anføres indledningsvis i bemærkningerne til lovforslaget, er dette foranlediget af en folketingsbeslutning af 18. februar 1958. Jeg vil dog gerne fremhæve, at det ikke har været mig nogen overvindelse at efterkomme beslutningen.

I princippet bør man ganske vist være tilbageholdende med udstedelse af forbud, der ikke er strengt påkrævede. I det foreliggende tilfælde er der dog efter min opfattelse tale om et forbud, som gør så ringe indgreb i de enkelte borgeres frihed, at kravet i den positive motivering for forbuddet må mindskes tilsvarende. Det er jo nemlig værd at understrege, at der ikke bliver tale om at forbyde nytårsfyrværkeri, men kun den særlige form for fyrværkeri, som er lagt an på at virke ved overdreven støjudfoldelse.

At den årlige affyring af kanonslag på den anden side er en betydelig gene for mange mennesker, vel navnlig gamle mennesker og

små børn, er vel på den anden side ubestrideligt, og jeg finder det derfor naturligt, at der nu ad lovgivningens vej trækkes en passende grænse for det, der kan tillades på dette område.

Om denne grænse trækkes rigtigt i forslaget § 2, vil selvfølgelig altid kunne diskuteres, men jeg har tilstræbt ved bestemmelsen nogenlunde at trække grænsen mellem, hvad man i daglig tale forstår ved henholdsvis kinesere og kanonslag.

Idet jeg med hensyn til lovforslagets enkelte bestemmelser i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til forslaget, skal jeg anbefale dette til tingets velvillige behandling.

Handelsministeren (Philip): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse*.

De vigtigste bestemmelser i lovforslaget er bestemmelsen i § 1, nr. 2, hvorved der søges tilvejebragt beskyttelse mod uhjemlet brug her i landet af de navne og kendetegn, som anvendes af de af De Forenede Nationer oprettede organer eller af andre mellemstatlige organisationer, samt bestemmelsen i samme paragraf, nr. 3, om forbud mod bortlodninger i reklameøjemed. De øvrige bestemmelser i forslaget tager sigte på en i det væsentlige teknisk ajourføring af enkelte paragraffer i konkurrenceloven.

På De Forenede Nationers første plenarforsamling i 1946 vedtoges en resolution om beskyttelse af organisationens navn, og i overensstemmelse hermed blev der ved lov af 23. marts 1948 optaget et forbud i konkurrenceloven mod enhver uhjemlet brug her i landet af De Forenede Nationers navn og kendetegn.

I de senere år er der fra andre internationale organisationers side fremkommet tilsvarende henstillinger. På den inden for UNESCO i 1954 afholdte generalforsamling blev der således vedtaget en resolution om tilvejebringelse af beskyttelse mod misbrug,